

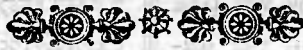
ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΗΝΩΝ

ΓΡΑΜΜΕΩΝ.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ. 1848.

ΑΡΙΘ. 15.

Ο ΛΑΟΚΩΝ.

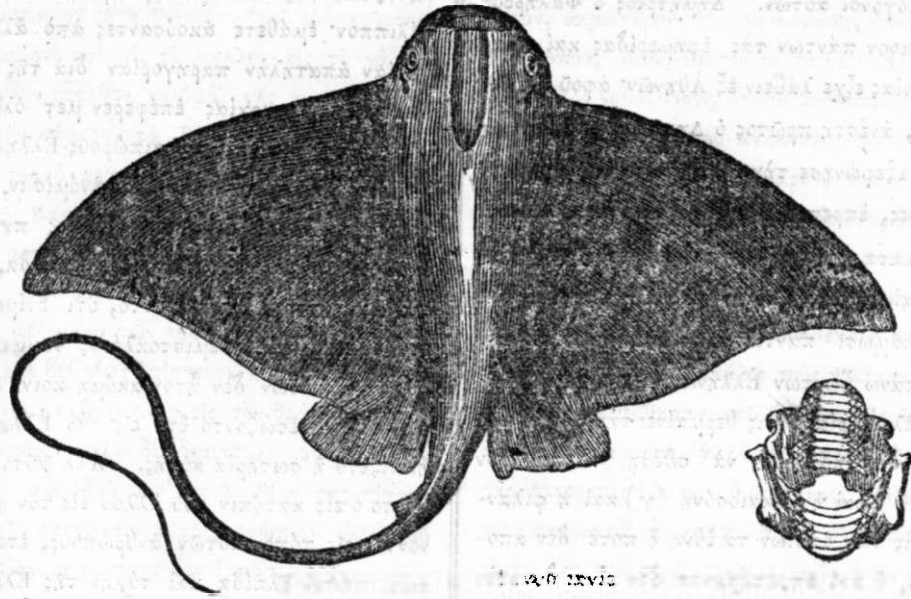

τά Ἡλύσια πεδία, καὶ Τίμων ὁ μισάνθρωπος ἐκραύγασεν εἶθε χειρότερα νὰ πάθωσιν! ἐθορύβησαν πάντες εἰς ταύτην τῶν τυράννων τὴν αὐθάδειαν καὶ τοῦ Τίμωνος τὴν

ἀπάνθρωπον ἀπάθειαν, καὶ ἕκαστος τῶν ἐνδόξων τούτων ἀνδρῶν ἀνεχώρησεν εἰς τὰ ἴδια. ***

Ο ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΑΙΕΤΟΣ.

Ὁ ἰχθύς οὗτος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ἔδωκαν τὴν ὀνομασίαν τοῦ θαλασσίου αἰετοῦ, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ σχήματος, παριστῶντος ὁμοιότητα τινα πρὸς αἰτὸν ἔχοντα ἀναπεπταμένας τὰς πτέρυγας, ἀνάγεται εἰς τὴν κλάσιν τῶν Σελαχῶν. Σελάχη δὲ ὀνομάσθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων φυσιολόγων οἱ χονδρώδεις καὶ ἀλέπιδες ἰχθεῖς, οἱ ἔχοντες δηλαδὴ χονδρούς ἀντιόστεων. Καὶ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης (α) δίδει εἰς τοὺς ἰχθεῖς τούτους τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἕνεκεν τῆς λαμπρότητος τοῦ δέρματος αὐτῶν, παράγων αὐτὴν ἐκ τοῦ σέλας ἔχειν· ὁ δὲ Φώτιος λέγει ὅτι οὕτως ὀνομάζονται τὰ ἔσω λεχάζοντα καὶ λοχεύοντα· ὡς τοκοῦντα γὰρ πρότερον ἐν ἑαυτοῖς, εἶτα ζωοτοκεῖ, τοιαῦτα δὲ τὰ χονδρώδη καὶ ἀλέπιδες (β)· ἢ δὲ συνήθεια διετήρησεν ὁμοίως τὴν εἰς τοῦτο τὸ εἶδος τῶν ἰχθύων παλαιὰν ὀνομασίαν ἀποκαλοῦσα αὐτὰ Σελάχια.

Ὁ θαλάσσιος αἰετὸς ἔχει σῶμα λεῖον καὶ ὀριζοντίως πεπλατυμένον εἰς σχῆμα δίσκου· χρῶμα δὲ δέρματος

(α) Ζῴων Ἱστορ. Γ'· 4'.

(β) Ἐν λέξει.—σελ 4 χ ι α.

φαιὸν πρὸς τὰ ἄνω, εἰς δὲ τὰς πλευράς ὑπόφαιον καὶ σχεδὸν ἐλακίχρουν, κατὰ δὲ τὴν γαστέρα βαθύ φαιὸν τὴν κεφαλὴν ὀρθὴν, τὸ ῥύγχος μακρὸν καὶ σχεδὸν στρογγύλον καὶ μὴ περικεκαλυμμένον ὑπὸ τοῦ περυγίου τοῦ στήθους, καὶ ἔχον δύο ὀπὰς ἀντὶ ῥωθίωνων, τοὺς ὀφθαλμούς· πρὸς τὸ ἐπὶ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς, μεγάλους, ἐξωγαμμένους καὶ ἔχοντας τὴν μὲν ἴριν πρασίνου καὶ φαιοῦ, τὰς δὲ κόρας μαύρου χρώματος· καὶ τὰ μὲν ὑπογάστρια πτερύγια ἀποκλίνοντα πρὸς τὰ ὀπισθεν, τὰ δὲ περισθήθια πολὺ μεγάλα καὶ τοιουτοτρόπως ἐξηπλωμένα, ὥστε δίδουσιν εἰς τοὺς ἰχθεῖς τούτους τὴν πρὸς τὸν αἰτὸν ὁμοιότητα. Τὸ δὲρμα αὐτοῦ εἶναι πυκνὸν, σκληρὸν καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ γλοιώδους τινος ὕλης· αἱ δὲ ὀδόντες πλατεῖς καὶ ἐξάγωνοι· ἔχει δὲ οὐρανὸν στρογγύλην, εὐστροφον, διπλασίως μεγαλητέραν τοῦ ὅλου σώματος καὶ ἀπολήγουσαν εἰς λεπτὸν νῆμα.

Πλὴν δὲ τοῦ περιέργου τούτου σχηματισμοῦ, ὁ θαλάσσιος αἰετὸς εἶναι ὀπλισμένος διὰ φοβεροῦ τινος κέντρου, τὸ ὁποῖον μόνον ἐξαρκεῖ νὰ καταστήσῃ τὸν ἰχθύν τοῦτον ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς. Τὸ κέντρον τοῦτο εὐρισκόμενον πρὸς τὴν βάσιν τῆς οὐρᾶς, πλησίον τῶν

παρ' αὐτῆ περυγίου εἶναι πολλὰ δυνατὸν, πλατὺ καὶ μακρὺ πολλάκις ὑπὲρ τοὺς πέντε δακτύλους, διευθυνόμενον πρὸς τὴν ἄκρην τῆς οὐρᾶς· Κατ' ἔτος σχεδὸν τὸ κέντρον τοῦτο πίπτει, ἀλλὰ τῆς πτώσεως αὐτοῦ προηγείται ἢ ἐκεῖ πλησίον ἀνάφυσις ἑτέρου ἢ καὶ δύο νέων κέντρων, προωρισμένων νὰ ἀντικαταστήσωσι τὸ πεσόν.

Τοιουτοτρόπως ὀπλισμένος ὁ θαλάσσιος αἰετὸς περιφέρει ὑπερπράγως ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης τὸ πλώριον αὐτοῦ σῶμα, βαδίζων σοβαρῶς καὶ βραδέως, κινῶν ταυτοχρόνως τὴν σχοινοειδῆ αὐτοῦ οὐρὰν μετὰ μεγάλης καὶ ἀκατανοήτου ταχύτητος καὶ ἀρπάζων δι' αὐτῆς ὅσα θαλάσσια ζῶα ἤθελεν ἀπαντήσῃ, τὰ ὁποῖα φονεῖ ἀμέσως βυθίζων ἐντὸς τοῦ σώματος αὐτῶν τὸ θανατηφόρον αὐτοῦ κέντρον.

Εὐκόλως δύναται πᾶς τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὰ φοβερά ταῦτα κέντρα τοῦ θαλασσίου αἰετοῦ εἶναι ἐπίσης κινδυνώδεστατα καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον· διότι οἱ περικαλύπτοντες τὸ κέντρον τοῦτο ἀγκυστροειδεῖς ὀδόντες εἶναι τοιουτοτρόπως διατεθειμένοι, ὥστε ὅταν εἰσέλθωσιν εἰς τὸ σῶμα δὲν δύναται ν' ἀποσπασθῶσι χωρὶς νὰ προξενήσωσι δεινούς σπαραγμούς· ἕνεκα τούτου καὶ οἱ αἰεῖς ἄλλα συλλάβωσι θηλάσιον αἰετὸν, σπείδουσιν ἀμέσως νὰ κέψωσι τὸ κέντρον αὐτοῦ. Τὰ δὲ ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ κέντρου τούτου ὀλεθρία καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θανατηφόρα ἀποτελέσματα παρέσχον αἰτίαν εἰς τοὺς ἀρχαίους νὰ δοξάζωσιν, ὅτι τὰ κέντρα ταῦτα τοῦ θαλασσίου αἰετοῦ ἐμπεριέχουσιν ἰσοδύνατον χυμὸν, τὸν ὁποῖον ἐκχέουσιν ἐπὶ τοῦ προσβεβλημένου σώματος· ὁ Αἰλιανὸς, ὁ Πλίνιος, ὁ Ὀππιανὸς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι φυσιολόγοι διηγοῦνται τεράστια συμβάντα περὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐκ τῶν κέντρων τοῦ θαλασσίου αἰετοῦ ἐκχεομένου ἰσοδύνατου τούτου χυμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδουσι τὴν ἐνεργείαν τοῦ δραστηριοτέρου δηλητηρίου. Ἐπίστευον μάλιστα ὅτι ἡ δηλητήριος δύναμις τοῦ κέντρου τούτου διατηρεῖ ἐπὶ πολὺ τὴν ὀλεθρίαν αὐτῆς ἐνεργείαν καὶ ἀφοῦ τὸ κέντρον ἀποχωρισθῆ τοῦ σώματος τοῦ ἰχθύος· ὅτι ἡ δύνατο νὰ φονεύσῃ τὸ ῥωμαλαιότερον ζῶον διὰ μόνης τῆς ἀπλῆς ἀφῆς, ὅτι μαραινει τὸ ζωηρότατον φυτὸν, ὅτι ξηραίνει τὸ μεγαλύτερον δένδρον, καὶ ἐπὶ τέλος ὅτι τὸ μαγευμένον ὄπλον, τὸ

ὁποῖον ἡ γοῆτις Κίρκη ἔδιδεν εἰς ἔσους ἤθελε νὰ καταστήσῃ νικητὰς ὅλων τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, δὲν ἦτον ἄλλο τι, εἰμὴ τὸ κέντρον τοῦ θαλασσίου αἰετοῦ.

Ἄλλ' ἐκ τῶν παρατηρήσεων τῶν νεωτέρων φυσιολόγων ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ κέντρον τοῦ θαλασσίου αἰετοῦ δὲν ἔχει μὲν δηλητήριον δύναμιν, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουσι πλησίον αὐτοῦ οὔτε ἀδένες, οὔτε ἄλλα λυμφατικά ἀγγεῖα, δυνάμενα νὰ μετοχετεύσωσιν εἰς αὐτὸ τοιοῦτον ἰσοδύνατον χυμὸν· ἀλλὰ τὸ μέγεθος, ἡ σκληρότης καὶ ἡ ἀγγιστρῶδης κατασκευὴ τοῦ κέντρου τούτου, ἢτε ὑπερβάλλουσα δύναμις διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἰχθύς αὗτος κεντρίζει τὰ ὑπ' αὐτοῦ προσβαλλόμενα σώματα, ἀποκαθιστῶσι τὸ τραῦμα ἀλγεινὸν καὶ πολλάκις θανατηφόρον, ὅταν μάλιστα τὸ τραῦμα γίνῃ ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος ὅπου ὑπάρχουσι νεῦρα, τένοντες, ἢ μεμβράνες, καὶ ἕνεκα τούτου ἐπιφαίνονται ὅλα τὰ φρικτὰ συμπτώματα τοῦ δηλητηρίου.

Ἡ ὀφέλεια τὴν ὁποῖαν ἡ κοινωμία ἔχει ἐκ τοῦ ἐπιπλαβεστάτου τούτου ἰχθύος εἶναι σμικροτάτη· διότι πλὴν τοῦ ἥπατος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον παρέχει εὐτελεστάτην καὶ βαρυσμὸν τινα τροφήν καὶ ἔθεν ἐξάγουσιν εἰδός τι ἐλαίου, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ σώματος αὐτοῦ εἶναι διόλου ἀχρηστον· ζῆ δὲ κυρίως περὶ τοὺς Τροπικούς καὶ ἀλιεῖται ἐνίοτε κατὰ τὰ παράλια τῆς Σαρδηνίας καὶ τῆς Αἰγύπτου· καὶ τὸ μὲν ὀλικὸν βάρος τοῦ σώματος αὐτοῦ εἶναι συνήθως 300 Γαλλικῶν λιτρῶν, ἐνίοτε ὅμως ζυγίζει καὶ 800 Γαλλικὰς λίτρας.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΤΩΝ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Μιμούμενος τοὺς τὴν φυσιολογίαν τῆς βίνος περιγράφοντας, ἐπεχείρησα τὴν φυσιολογίαν τῶν ἀλφαβητικῶν στοιχείων· ἐπροσπάθησα δὲ νὰ συλλέξω εἰς ἓν διδακτικὸν ὅλον τὰς διεσπαρμένους ἀρχὰς, αἰτινες ἔδωκαν χώραν εἰς τὸ νὰ θεωρηθῆ ἡ γραφὴ ὡς σημεῖον ἐξωτερικόν, ὡς εἰκῶν τῶν κλίσεων, τῶν κακιῶν, τῶν ἀρετῶν καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τῆς ἠθικῆς ἀτόμου τινός.

Κατ' ἀρχὰς οἱ μαθόντες ταῦτο ἐγέλασαν, ὡς καὶ περὶ τῆς βίνος. Καίτοι δὲ γνωρίζων, ὅτι ἤθελον μὲ θεωρῆσαι ὡς ἐμπαίκτην, ἢ μωιοθήραν. Ἀλλὰ πεπεισμένος, ὅτι ἦτον εὐ-
σοφώχιστα ὡστὺν ῥήτκπ 26 ἴσπ νεί

κατὸν, τὴν τελειοποίησιν αὐτῶν δι' ἄλλων διδασκάλων αὐτως, ἔλεγον, ὅτι ἡ Φυσικὴ εἶναι ἀτελής, ἐπειδὴ ἔλειπον τὰ πειράματα, καθὼς καὶ ἡ γνώσις τῆς τελειοτέρας Ἀλγέβρας, ἢ τῶν κωνικῶν τομῶν καὶ ἡ τοῦ λογισμοῦ τῆς ὡς ἀπείρου θεωρούμενης προστάτος.

Ὁ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας Ζήλος αὐτοῦ ὑπῆρξε πάντοτε ζωηρός. Ἐπιστρέφων τὸ πρῶτὸ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ἀκρόασιν τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας καὶ θείας λειτουργίας ἤρχιζε τὴν παράδοσιν τῶν μαθημάτων, ὅτε δὲ ἐτελείωναν πρὸς τὸ ἐσπέραιον, ἀπῆρχοντο ἀμέσως εἰς τὸν ἑσπερινόν. Ἐκέρυττε πρὸς τοῦτοις τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου εἰς τὰς δεκαεξὶ ἐκκλησίας τῆς πόλεως ἐκείνης τόσον συνεχῶς ὥστε αἱ κατ' ἔτος ὀμιλίαι αὐτοῦ συνηριθμοῦντο περὶ τὰς ἑκατόν. Ἄνθρωποι συζητῶντες μετ' αὐτοῦ καὶ χαίροντες νὰ ἀκούωσι πάντοτε τοὺς γληκυτάτους λόγους αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσωσιν, ὅτι τὸν αὐτὸν λόγον ἐξεφώνησέ ποτε δις. Ποτὲ δὲν διέκοπτε τὰ ἔργα αὐτοῦ διὰ νὰ συνθέσῃ διδασχὴν. Ὁ ταχύτατος νοῦς αὐτοῦ ἐφεύρισκεν ἐκ τοῦ προχείρου ἐπιχειρήματα, ἢ δὲ ὑπερφύς αὐτοῦ μνήμη ἐβάσταζεν ὅλα τὰ γραφικὰ ρητὰ καὶ ὅλας τὰς παλαιὰς ἱστορίας. Πολλοὶ πεπαιδευμένοι διαβαίνοντες διὰ τῆς Τυρνάβου καὶ πολλοὶ Εὐρωπαῖοι ἰατροὶ ἐκμαθόντες τὴν Ἑλληνικὴν ἴκκουσαν καὶ ἐθαύμαζαν τὴν σειρῆνα τῶν λόγων τοῦ Πεζάρου. »

« Ὁ Πεζάρου ἐπισημαζέτο καὶ κωφός ἕνεκα τῆς μικρᾶς ἐκφυκτικῆς αὐτοῦ. Ἐδειξε δὲ τοσαύτην ἀφιλοκέρδειαν, ὥστε καὶ τοὶ προκαθηθεὶς διδάσκαλος ὑπὸ πολλῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἐπὶ μεγάλοις μισθοῖς, ἐπροτίμησεν ὁμοῦ νὰ μένῃ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἐπὶ ἑτησίῳ μισθῷ δικοσίων πεντήκοντα γροσίων. Νυμφευθεὶς δὲ περὶ τὸ ἔτος 1790 ἀνεδέχθη τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα καὶ προεχειρίσθη Οἰκονόμος, ὑπὸ τὸ ὅποιον ὄνομα ἐγνωρίζετο ἐφεξῆς. »

« Ἡ ἀκατάστατος ἰατρικὴ τοῦ ἀνδρὸς τούτου ὑπῆρξε τοσαύτη, ὥστε γινόμενος ἱερεὺς ὄχι μόνον κἀνεν ἐκ τῶν τοῦ Σχολείου ἔργων αὐτοῦ δὲν ἠμέλησεν, ἀλλὰ προσέλιθε καὶ ὅλα τὰ ἔργα τῆς ἐνορίας αὐτοῦ, ἱερουργῶν, βαπτίζων, ἀγαθίζων, καὶ πράττων πάντα ὅσα καὶ ἕκαστος ἱερεὺς, χωρὶς νὰ λάβῃ χάριν ποτὲ βοηθοῦ. Πρὸς τοῦτοις ἐδιπλασίασε καὶ τὸν πρὸς τὸ κηρύττειν ζῆλον αὐτοῦ καὶ προσέθετο καὶ ἄλλο χάρις τὴν μεγάλην ἐπιστολογραφίαν μετὰ τοῦ Πατριάρχου καὶ πολλῶν ἐνδόξων προσώπων τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς ἀρχιερατικῆς αὐλῆς καὶ τοῦ καινοῦ τῆς Τυρνάβου. Ἀλλ' ὁ μέγας νοῦς καὶ ἡ δρα-

στηριότης τοῦ Πεζάρου ἀπεκαθίστων εἰς αὐτὸν εὐκολα τὰ εἰς ἄλλους ἀδύνατα, διότι ἔγραφε τὰς ἐπιστολάς ταύτας ἀμέσως εἰς τὸ καθαρὸν ἀνευ σχεδίου καὶ χωρὶς νὰ σβῆσῃ ἢ νὰ μεταβάλῃ τι καὶ πολλάκις, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἐτεχνολόγει τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· καὶ ὁ μὲν κάλαμος ἔτρεχε, ἢ δὲ γλῶσσα αὐτοῦ ἐδιόρθωνε τὰ πταίσματα τῶν τεχνολογούντων μαθητῶν· αἱ δὲ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ἦσαν, ὡς φαίνεται, τοιαῦτα ἀριστουργήματα, ὥστε οἱ Μυρουζαὶ καὶ λοιποὶ Φαναριῶται, οἱ μᾶλλον πεπαιδευμένοι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἔλεγον, ὅτι δὲν δύναται τις νὰ γράψῃ καλῆτερον τοῦ Πεζάρου. »

Ὁ Ἰωάννης Πεζάρου, ἢ Οἰκονόμος, ἔγραψε διάφορα ποιήματα, ἀνέκδοτα μέχρι σήμερον. Μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ ὑπῆρξαν διάφοροι λόγιοι, ἐν οἷς καὶ ὁ Στέφανος Δούγκας καὶ ὁ Κούμας· ἀπέθανε δὲ ἐν Τυρνάβῳ ἐν ἔτει 1806.

(ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

(Συνέχεια ἐκ τῶν Ἀριθ. 9, 10, 11, 12 καὶ 14.) Ἐπαρχία Ἄνδρου.

Ἡ ἐπαρχία αὕτη σύγκειται ἐκ τῆς ὁμωνύμου νήσου, κειμένης μετὰ τὴν Τήνον καὶ Εὐβοίαν, καὶ συνορευούσης πρὸς ἄρκτον μετὰ τὴν Εὐβοίαν καὶ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, πρὸς μεσημβρίαν μετὰ τὴν Ἐπαρχίαν Τήνου, καὶ πρὸς δυσμὰς μετὰ τὴν ἐπαρχίαν Κέας καὶ τὴν Εὐβοίαν. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ ἐρημόνησοι Γαβρόνησα.

Ἄνδρος — Ἡ ἀστρονομικὴ τῆς Ἄνδρου θέσις εἶναι κατὰ μὲν τὸ μῆκος 22, 35', κατὰ δὲ τὸ πλάτος 37, 52', ἔχει ἑκτασιν ὀκτῶ λευγῶν εἰς μῆκος καὶ δύο εἰς πλάτος, κατὰ δὲ τὸν Πλίνιον 39 μιλίων περιφέρειαν. Καίτοι μὴ ἔχουσα καλὸν λιμὲνα, ἔχει ὁμοῦ κάλλιστον ναυτικὸν καὶ ἕνεκα τούτου καὶ δημοτικῶν λοιμοκαθαρητῆριον ἔχει καὶ ἀφθονίαν ὑδάτων, μάλιστα ὑπάρχουσι καὶ τινες χειμάρροι.

Ἡ Ἄνδρος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μυρτίλου, ἀναφερομένου ὑπὸ τοῦ Πλινίου, ἐκαλεῖτο πρότερον Καῦρος, ἀκολούθως δὲ ὠνομάσθη Ἄντανδρος· κατὰ δὲ τὸν Καλλιμάχον, ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πλινίου, ὠνομάζετο Λασία, ἐλέγετο δὲ καὶ Ναναγρία, Ἰδρούσα, Ἐπαγρις καὶ Ἄνδρος, ὡς βεβαίως ὁ αὐτὸς Πλίνιος. Τὸ δὲ τελευταῖον τοῦτο ὄνομα ἔλαβε ἀπὸ τὸν ὁμώνυμον στρατηγὸν τοῦ Πα-

δαμάνθους, τὸν καὶ εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἀποσταλέντα, ἢ ἀπὸ τὸν περίφημον μάντιν Ἄνδρον, υἱὸν τοῦ Ἀνίου, ὅστις ἦλθε καὶ κατώκησεν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ, ἦν μετ' οὐ πολὺ ἀφῆκεν μεταβάς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰδης, ἐνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἄντανδρον. Εἰς τὴν νῆσον ταύτην ὑπῆρχε περίφημος τοῦ Βάχχου ναὸς, καὶ κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Μουσιαννοῦ, ἀναφερομένου παρὰ τοῦ Πλινίου, πλείον τοῦ ναοῦ τούτου ὑπῆρχε πηγή τις καλουμένη Διοτεκνοσία, ἧς τὰ ὕδατα ἐκάστην πέμπτην Ἰαννουαρίου ἐλάμβανεν γεῦσιν ὁμοίαν τῆς τοῦ οἴνου. Τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τούτου σώζονται μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ κατὰ τὴν θέσιν ταύτην οὐδεμία πηγή φαίνεται. Σώζονται εἰσέτι καὶ τὰ ἐρείπια τῆς παλαιᾶς τῶν Ἀνδρίων πόλεως, ἧτις ἐπὶ ματαίῳ ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ἐπολιορκήθη· τοῦ δὲ ἀρχαίου αὐτῆς φρουρίου, τοῦ καὶ Γαύριον ἢ Γαρελέων καλουμένου, οὐδ' ἔχνη κατ' ὅσον γνωρίζω φαίνονται. Νῦν ἡ νῆσος συνιστᾷ ἰδιαιτέρην ὁμώνυμον ἐπαρχίαν καὶ διαίρεται εἰς τοὺς ἑξῆς τρεῖς δήμους, δηλαδὴ εἰς τὸν δῆμον Ἄνδρου συγκαίμενου ἐκ τῆς πόλεως.

Table with 2 columns: Name of district and Population. Includes entries for Ἄνδρου (ἔδρα τῆς ἐπαρχίας), Βραχίου, Σουετή, Μεσοχώρι, Μεσαρία, Ἀλαδινού, Πετροφόσ, Μένιταις, Ἰψυλοῦ, Κεπρίνια, Λάμψρα, Μεσαθούρι, Σταπουριαίς, Βρύσαις, Στενιαίς, Ἀπατούρια, Ἀποικία, Κατακαλαῖοι, Βουρκοταίς, Κουρέλι, Φάλκις, Σκασ, Ζηγανίρη.

Τὸ ὅλον . . . 7,946.

Table with 2 columns: Name of district and Population. Includes entries for Δῆμον Κορθίου, Κόρθιον (Ἄνω Κάστρον, ἔδρα), Αἰδώνια, Μουσικίον, Ἀμονάκιον, Ὀπίσω-Μερία, Καπαριά, Ἀλαμανία, Χῶνες, Ἐροδ, Ἐπισκοπιό, Λαρδιά, Γιαννισαίος, Κογχίλου, Βουνία, Ὀρμος Κορθίου, Τὸ ὅλον.

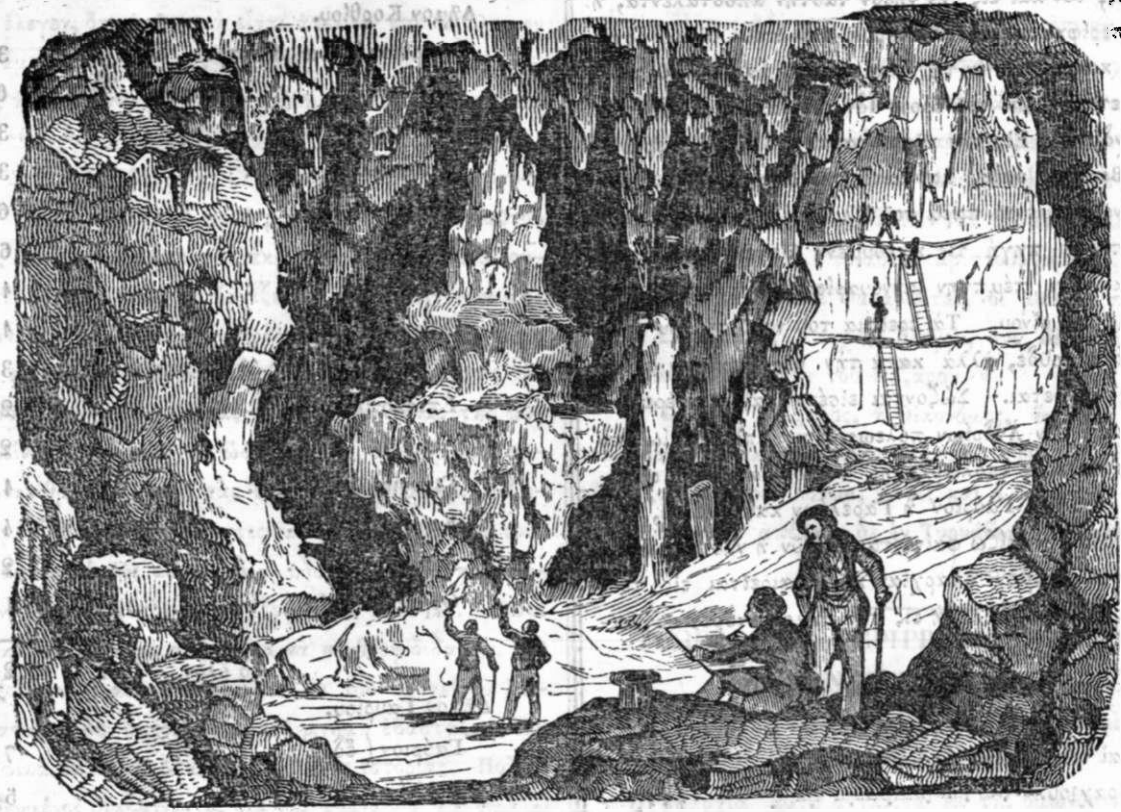
Table with 2 columns: Name of district and Population. Includes entries for Δῆμον Γαυρίου, Γαύριον (ἔδρα), Φελλός, Μακροτάνταλος, Βαρύδι, Καλλιβάρι, Ἀμόλογος, Λειβάδα, Βιτάλη, Γίδαις, Ἅγιος Πέτρος, Ἄρνη, Μπαλαῖοι, Κατάκοιλον, Τὸ ὅλον.

Ἡ Ἄνδρος προάγει κριθήν, ὄσπρια, σῦκα, λεμόνια, πορτοκάλια, ζίζυφα, ρόδια, κίτρα, μετάξι, οἶνον, ἔλαιον, κудώνια, καὶ λαχανικά.

Τὰ δὲ Γαβρόνησα κείνται πρὸς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος Γαυρίου.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΡΟΥ.

Ἡ Ἀντιπάρου μικρὰ πετρώδης νῆσος, ἔχουσα περιφέρειαν ἑξήκοντος περίπου Γαλλικῶν λευγῶν, καὶ κειμένη ἀντικατὰ τῆς Πύλου, ὑπῆρχε μόλις γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους γεωγράφους ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰλιάρος. Ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης εὐρίσκεται τὸ περίφημον ὑπόγειον σπήλαιον τῆς Ἀντιπάρου, τοῦ ὁποίου οὐδεμία περιγραφὴ γενομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διασώθη μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν.

Ἡ πρώτη εἰς τούτο γνωστὴ κατάβασις Εὐρωπαϊοῦ περιηγητοῦ ἐπὶ τὴν νῆσον ἠγενομένη ἐν ἔτει 1673, ὑπὸ τοῦ Κυρίου Νεοτελου, πρεσβειῶς τῆς Γαλλίας παρὰ τῆ Ὀλυμπία ἐπὶ Πύλῃ, ὅστις συνέταξε καὶ τὴν πρώτην περὶ τούτου σωζομένην παρὰ τοῖς Εὐρωπαϊοῖς περιγραφὴν.

Ἄλλ' ὁ ἀρχαιολόγος οὗτος, ἀν καὶ περιγράψῃ ἀκριβῶς ὅσα μέρη τοῦ σπηλαίου τῆς Ἀντιπάρου εἶχε περιγραφῆθῃ, ἀλλὰ φαίνεται προκατελημμένος ὑπὸ τῆς ἰδέας τοῦ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες κυριευόμενοι ὑπὸ δουρικρατοῦ δὲν προύχωρησαν παντελῶς εἰς ἐξέτασιν τοῦ σπηλαίου τῆς Ἀντιπάρου, νομίζοντες αὐτὸ

ὄδόν τινα τοῦ ταρτάρου, ἐν ᾧ αἱ ἐν αὐτῷ εὐρεθεῖσαι Ἑλληνικαὶ ἀρχαῖαι ἐπιγραφαὶ, ἀναφερόμεναι καὶ ὑπὸ τοῦ προμνηθέντος περιηγητοῦ Νεοτελου, ἀν καὶ διεφθαρμέναι ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ μὴ δυνάμεναι ν' ἀναγνωσθῶσιν, ἀποδεικνύουσιν ὅμως ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπηλαίου τούτου. Ἡ δὲ κατὰ τοὺς εἰσελθόντας εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Ἀντιπάρου διχοφύρουσ' Ἕλληνας καὶ ξένους περιηγητὰς ἀκριβῆς περιγραφὴ εἶναι ἡ ἀκόλουθος.

Τὸ σπήλαιον τοῦτο ἔχει τὸ στόμιον αὐτοῦ ἐπὶ σωροῦ βράχων, ἀπέχοντος τοῦ Λίγαλου ἡμισίαν περίπου Γαλλικὴν λεύγαν, καὶ παρουσιάζει κατ' ἀρχὰς ἄντρον ἔχον θύλον πέτρινον κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀκανθῶν καὶ ἄλλων ἐρπετωδῶν φυτῶν. Ἐν δὲ τῷ μίσῳ τοῦ ἀντροῦ τούτου ὑψοῦται βράχος εἰς σχῆμα ἀνίσου στήλης· ἀλλὰ μετὰ τινα βήματα ὁ μὲν θύλος χαμηλοῦται, τὸ δὲ ἔδαφος ἐκλείπει, οἱ δὲ τοῖχοι προσεγγίζουσιν ἀλλήλους, καὶ εὐρίσκεται τις ἐπὶ τοῦ χείλους ὁπῆς σχεδὸν κατὰ κάθετον κατωφεροῦς· εἰς δὲ τὴν ἀβυσσον ταύτην

καταβαίνει ὁ περιηγητὴς κρεμώμενος ὑπὸ σχοινίων ἐξηρητημένων ὑπὸ τοῦ βράχου καὶ φωτιζόμενος ὑπὸ λαμπάδων. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ὑπόγειον ἔχει τινα περιστροφὴν, ἀλλ' ἀκολούθως φέρει εἰς εἶδος στέγης μετὰ τὴν ὁποίαν ἡ γῆ ἐκλείπει ὅλως διόλου.

Ἀφοῦ δὲ καταβῆ τις διὰ τῶν σχοινίων εἰς βάθος δεκαπέντε περίπου πηγῶν, τότε χρειάζεται πολὺ θάρρος διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ· διότι εὐρίσκεται ἐπὶ στενοῦ τινος βράχου ἔχοντος στρογγύλην ἐπιφάνειαν, καὶ ἐκ μὲν τοῦ δεξιοῦ μέρους ὑπάρχουσιν ἀχανῆ θάλαθρα πρὸς τὰ ὁποῖα κλίνει τὸ ἔδαφος, ἐκ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ ἐκτείνεται τοῖχος ἀπόκρημνος· πανταχόθεν δὲ πίπτουσι σταγῶνες ὕδατος, ἀποκαθιστῶσαι τὸ μὲν ἔδαφος ὑγρὸν καὶ ὀλισθηρὸν, τὴν δὲ ἀτμοσφαιραν ἐπὶ τοσοῦτον πνιγηρὰν καὶ ὀμιχλώδη, ὥστε τὰ φῶτα δὲν φέγγουσι πλέον, ἀλλ' ὀμοιάζουσι φωτεινὰς στιγμάς. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀτραπὸς διὰ τῆς ὁποίας ἀναγκάζεται νὰ διέλθῃ τις ἰκανὸν διάστημα βαδίζων παρὰ τοὺς κρημνοὺς· ἀλλ' ἔταν στηριζόμενος ὑπὸ τῶν σχοινίων ὑπερβῆ τὰς δυσκολίας ταύτας, ὁ μὲν κατήφορος ἐξισοῦται θαμνηδὸν, τὸ δὲ ἔδαφος πλατύνεται, καὶ δυνατὰ τις διεθυνόμενος πρὸς τὰ ἀριστερὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ περισσότερον τῶν κρημνῶν, ὥστε μόλις περὶ τὸ ἡμισυ τῆς ὄλης διόδου τὰ σχοινία ἀποκαθίστανται πλέον περιττά· τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὁδοῦ εἶναι εὐκόλον ὅσον δύναται νὰ ἦναι ὁδὸς ὑπογείου, τοῦ ὁποίου τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ ὑπῆρξαν οἱ μόνοι ἀρχιτέκτονες. Ἀφοῦ δὲ ὁδὸς τοιοῦτοτρόπως κατὰ κάθετον ὀριζοντίως καὶ καθ' ὅλας τὰς ἄλλας πλαγίας ἐν τῷ μεταξύ διεθύνουσαι, διάστημα περίπου 500 ἢ 600 ποδῶν, φθάνει ἐπὶ τέλους μετὰ τόσους κόπους εἰς τὸ μέρος τὸ κυρίως ὀνομαζόμενον σπήλαιον τῆς Ἀντιπάρου.

Τὸ σπήλαιον τοῦτο κατὰ τοὺς ὡς ἐγγιστα ὑπολογισμοὺς εὐρίσκεται εἰς κατὰ κάθετον βάθος 260 Γαλλικῶν ποδῶν, ἔχον ὕψος 180 καὶ ἔκτασιν 360. Οἱ τοῖχοι καὶ οἱ θόλοι αὐτοῦ εἶναι ἐσχηματισμένοι ἀπὸ τιτανώδεις λίθους καὶ κρυσταλλόπηκτα· ἡ εἰς τὸ διάστημα τοῦ σπηλαίου διόδος δὲν εἶναι ἐλευθέρα, διότι ἔπειροι σταλακτῆται κατέρχονται ἀπὸ τῶν θόλων ἐν

εἶδει σπηλῶν, κρεμώμενοι ὡς στέφανοι, ἢ ἐκτεινόμενοι ὡς παραπετάσματα καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν τοίχων, ἐν ᾧ ἐξέρχονται ἐκ τοῦ ἐδάφους ἄλλοι σταλακτῆται ὅτινες ἀνυψούμενοι ὑπὸ τὰ πλέον ἀλλόκοτα καὶ ποικίλα σχήματα, ἐνόησαν μετὰ τῶν ἐκ τῶν θόλων κατερχόμενων καὶ σχηματίζουσι παραδοξότατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον φαινόμενον. Ἄλλὰ κατὰ δυστυχίαν τὰ κρυσταλλώματα ταῦτα σχηματιζόμενα ἐκ τιτανωδῶν ὑλῶν ἔχουσιν ἀμαυρὰν, ἀνώμαλον καὶ τραχείαν ἐπιφάνειαν καὶ ἐπομένως στεροῦνται τῆς διαφανοῦς καὶ λείας ιδιότητος τοῦ κρυστάλλου.

Ἐκ δὲ τούτου πρέπει νὰ κατατάξωμεν μετὰ τῶν μύθων τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα τινες διηγῶνται ὅτι γίνονται διὰ τῆς ἀντανακλάσεως τῶν φῶτων ἐπὶ τῶν στύλων καὶ τῶν τοίχων τοῦ σπηλαίου τῆς Ἀντιπάρου. Εἰς δὲ τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου ὑπάρχει πελώριος σωρὸς σταλακτῆτων ἔχων ὕψος 24, καὶ περιφέρειαν 20 Γαλλικῶν ποδῶν, ὀνομαζόμενος βωμὸς ἕνεκα τοῦ σχήματος αὐτοῦ. Πλησίον δὲ τοῦ βωμοῦ ὑπάρχει ἀχανὴς στενὸς βόθρος δεχόμενος τὰ καταρρέοντα ὕδατα καὶ τοῦ ὁποίου τὸ βάθος μένει μέχρι τοῦδε ἀνεξερεύνητον· ἐκ δὲ τῆς ὁπῆς ταύτης ἐξέρχεται κατάψυχος καὶ καθαρὸς ἀήρ, ζωογονῶν καὶ μετριάζων ἐφ' ἰκανὸν διάστημα τὴν πνιγηρὰν τοῦ σπηλαίου ἀτμοσφαιραν. Κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην τῶν κατοίκων τοῦ Ἀρχιπελάγους τὸ σπήλαιον τῆς Ἀντιπάρου ἐκτείνεται δι' ὑπογείων ὁδῶν καὶ διαπερῶν ὑπὸ τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, ἔχει διέξοδον ἐπὶ τῆς πλησίον νήσου τῆς Ἴου. Διηγῶνται μάλιστα ὅτι κρῖος τις, ῥιφθεὶς ἐπίτηδες εἰς τὸν βόθρον τοῦτον ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς Ἀντιπάρου, ἐξῆλθεν εἰς τὴν νῆσον Ἴον.

Τὸ σπήλαιον τῆς Ἀντιπάρου θεωρεῖται γενικῶς περιέργων ὄχι μόνον ὡς θαυμάσιον καὶ μεγαλοπρεπὲς φυσικὸν φαινόμενον, ἀλλ' ὡς ἀξιόλογον μνημεῖον τῶν τρομερῶν καταστροφῶν, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ ἐπέφερον ἐπὶ τῆς γῆνιου ἡμῶν σφαίρας.

φουσι, μεταβάλλοντες ἕκαστος τινὰ κύρια ὀνόματα, τὰς ἡμερομηνίας καὶ τινὰς φράσεις· καὶ ταῦτα λέγων ἔτρεξε καὶ ἔφερε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑπόδειγμα Εὐρωπαϊκοῦ τῆς Αἰγύπτου ἡμερολογίου.

Καὶ ὁ μὲν Αἰγαρίδης λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ βιβλίον ἐφυλλομέτρει αὐτὸ μετὰ γελοίας σοβαρᾶς σπουδῆς· ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα καὶ ἐνθυμηθεὶς τὰς ποτὲ ὁμοίας φύσεως κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Τουρκίαν περιηγήσεις μου, τὰ πρὸς τοῦτο βοηθήματά μου ἐκ τῶν διὰ τοῦ Δὸν-Γκιουρουμῆ καὶ Ἀβραμάτζου ἐν Σμύρῃ συλλεχθέντων πηγῶν πρὸς σύνταξιν τοῦ περιφήμου συγγράμματός μου, καὶ τὰ ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ ἀρπαγέντα μοι χρήματα, ἐσέναζον βλέπων τὸν δεσπότην μου Αἰγαρίδην κυριευμένον ὑπὸ τῆς αὐτῆς μωρίας, καὶ ἐφοβούμεν μήπως καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ τέλος τῶν σπουδαίων αὐτοῦ περιηγήσεων ἀπαντήσῃ Κομητέσσαν τινὰ, ἄγνωστον ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ τινὰ προχάστορα ξενοδόχον, οἵτινες νὰ προμηθεύσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἀξιωθῇ τῶν εὐγενῶν φιλοφρονήσεων εἰσαγγελέως τινος τοῦ συρμού.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Αἰγαρίδης εἶχεν εὐχαρισθῆ μεγάλης εἰς τὰ σπουδαία ἐμπεριεχόμενα, τὰ ὅποια ἐπιτροχάδην παρετήρησεν ἐν τῷ ῥηθέντι ὑποδείγματι Εὐρωπαϊκοῦ ἡμερολογίου, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ξενοδόχον, ἔχει καλῶς, εἶπεν, ὡς πρὸς τοῦτο· ἀλλὰ μένει εἰσέτι δυσκολία τις εἰς τὴν ὁποίαν θέλω νὰ με βοηθήσῃς. Γνωρίζεις ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι περιηγηταὶ συνθερίζουσι νὰ ἐγγράφωσι καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐπὶ τῶν μνημείων τὰ ὅποια ἐπισκέφθησαν, ἢ ὑποθέτουσιν ὅτι ἐπισκέφθησαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐπεθύμουν νὰ ἐγγράψω καὶ ἐγὼ τὸ ὄνομά μου ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας τῶν Πυραμίδων, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς στήλης τοῦ Πομπηίου καὶ ἐπὶ τῆς βελόνης τῆς Κλεοπάτρας, σὲ παρακαλῶ νὰ με εὖρης ἐπιτήδειόν τινα ἐργολάβον, ὅστις διὰ πληρωμῆς νὰ ἐγγράξῃ ὡς ἐκ μέρους μου τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας. Ὅσον κατὰ τοῦτο, ἀπάντησεν ὁ ξενοδόχος, ὁ φίλος μου Σολεϊμὰν Ἀγᾶς γνωρίζει Ἰουδαῖον τινα, ὅστις ἔχει τοῦτο ὡς ἐπάγγελμα, λαμβάνων ἀνὰ ἑν διστήλον δι' ἕκαστον χαρακτῆρα, μετρίαν τινα πληρωμὴν διὰ τὰ ἐξόδα καὶ τοὺς κόπους αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἕκαστος Εὐρωπαῖος περιηγητὴς θελήσῃ νὰ φιλοδώρησῃ αὐτόν. Γράψτε λοιπὸν ἐπὶ χάριτος τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας διὰ νὰ ἀπέλθῃ ἀμέσως καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἀκριβοῦς αὐτῶν ἐγγράξεως ἐπὶ τῶν ἀρχαιολογικῶν μνημείων τῆς Αἰγύπτου. Ἐν τῷ χειρογράφῳ μου μάλιστα εὑρίσκονται πρὸς τὸ τέλος διάφοροι τοιαῦται ἐπιγραφαὶ ἐπισήμων Εὐρωπαϊκῶν περιηγητῶν, ἐξ ὧν δύνασθε νὰ ἐκλέξετε ὅσας θέλετε.

Ὁ Αἰγαρίδης εἶδειξεν μεγάλην χαρὰν διὰ τὴν ἐξομάλυνσιν τῆς δυσκολίας ταύτης, καὶ ἐξετάσας κατ' ἐπανάληψιν ὅλας τὰς ἐν τῷ χειρογράφῳ ἐπιγραφὰς, ἀντέγραψε τρεῖς, τροποποιήσας αὐτὰς κατὰ μέρος, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ξενοδόχον Ἀγάπην εἶπε πρὸς αὐτόν, νὰ κράξωσιν ἐκεῖ καὶ τὸν Ἰουδαῖον ἐργολάβον, διὰ νὰ διαπραγματευθῶσι μετ' αὐτοῦ, περὶ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν ἐφ' ἑκάστου τῶν τριῶν ἀρχαιολογικῶν μνημείων τῆς Αἰγύπτου. Αἱ δὲ ἐκλεχθεῖσαι καὶ τροποποιηθεῖσαι ἐπιγραφαὶ ἦσαν αἱ ἀκόλουθοι.

Ἡ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς παρὰ τὸ Κάϊρον μεγάλης πυραμίδος.

Αἰγαρίδης ὁ τοῦ Βένια, ἀρέθῃ ἐνταῦθα πρῶτος πάντων τῶν περιηγητῶν τοῦ κόσμου· 25 Ἀπριλίου 1835.

Ἡ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ στήλης τοῦ Πομπηίου.

Αἰγαρίδης ὁ τοῦ Βένια ἀρέθῃ ἑμισπος ἐνταῦθα· 25 Ἀπριλίου 1835.

Ἡ ἐπὶ τῆς βελόνης τῆς Κλεοπάτρας.

Αἰγαρίδης ὁ τοῦ Βένια ἐπισκεφθεὶς τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀνεκάλυψε, βοηθεία τῶν εἰς τὸν πολιτικὸν καὶ ἐμπορικὸν κώδικα σοφῶν σχολίων τοῦ Δουραντιῶνος καὶ Παρθεσσίου, ὅτι ἡ βελὸνῃ αὐτῆ ἦτορ ἐκείνη, δι' ἧς ἡ Κλεοπάτρα ἔρραπτε τὰ ὑποκάμισα τοῦ Καίσαρος· 25 Ἀπριλίου 1835.

Ὁ ξενοδόχος Ἀγκόπης λαβὼν τὰς τρεῖς ταύτας ἐπιγραφὰς, καὶ μετρήσας τὰ στοιχεῖα καὶ εὐρῶν αὐτὰ μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως 342, ἐξηκολούθησε τὴν εἰς Ἀραβικὴν γλῶσσαν μετὰ τοῦ Σολεϊμὰν Ἀγᾶ καὶ τοῦ ἐργολάβου Ἰουδαίου περὶ ἐγγραφῆς αὐτῶν διαπραγματεύσειν, καὶ μετὰ τινὰς δῆθεν φιλονεικίας καὶ χειρονομίας, μετὰ τῶν τριῶν τούτων ἐντίμων ὑποκειμένων, στραφεὶς πρὸς τὸν Αἰγαρίδην, τέλος πάντων, εἶπεν, ἐμείναμεν σύμφωνοι· ἀναλάβῃ ὁ Σολεϊμὰν Ἀγᾶς τὸ ἔργον τῆς ἐγγραφῆς τῶν τριῶν τούτων ἐπιγραφῶν κατ' ἀποκοπὴν διὰ μόνον πεντακόσια διστήλα, συμπεριλαμβανομένων ἐν τῇ ποσότητι ταύτῃ ὅλων τῶν ἐξόδων τῆς ἐγγραφῆς, ὀδοιπορίας, κόπων καὶ τοῦ πρὸς τὸν ἐργολάβον συνήθους δώρου· ἢ δὲ πληρωμῇ αὐτῇ εἶναι μετρωτάτῃ, καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι οὐδέποτε περιηγητὴς ἐπλήρωσεν εὐθηνότερα.

Ὁ Αἰγαρίδης καὶ τοὶ εὐρῶν μετρωτάτην τὴν χρηματικὴν ταύτην πληρωμὴν, ὡς πρὸς τὴν ἐκ τῆς ἐγγραφῆς τῶν τριῶν τούτων ἐπιγραφῶν μέλλουσαν νὰ προκύψῃ αἰώνιον δόξαν, ἀναλογιζόμενος ὅμως ὅτι ὁ μὲν θεῖος αὐτοῦ Μαλουκάτος δὲν ἤθελε χορηγήσει ποτὲ εἰς αὐτόν τοσαύτην ποσότητα χρημάτων πρὸς ἀπόκτησιν τοιοῦτου εἶδους δόξης, αὐτὸς δὲ δὲν εἶχεν ὑπὸ τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τοσαύτην χρηματικὴν ποσότητα, περιέπεσεν εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ἕνεκα τοῦ νέου τούτου προσκόμματος. Ἀλλ' ἡ μεγαλόνοια τοῦ Ἀρμενίου ξενοδόχου, τοῦ Ἰουδαίου ἐργολάβου καὶ τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Ἑλληνικοῦ προξενείου, συνδιαλεχθέντων ἐκ νέου περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἐξοικονόμησε καὶ ταύτην τὴν δυσκολίαν, καὶ συνεφωνήθη νὰ δώσῃ ὁ Αἰγαρίδης πρὸς τὸν ξενοδόχον Ἀγκόπην συναλλαγματικὴν 500 διστήλων, πληρωτέαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ αὐτοῦ Μαλουκάτου, μετὰ τόκου πρὸς 20 μόνον τοῖς 0|0 μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς· οὗτος δὲ νὰ ἐγγυηθῇ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Ἰουδαῖον ἐργολάβον περὶ τῆς πληρωμῆς αὐτοῦ.

Ὁ Αἰγαρίδης ἐνθυμηθεὶς ὅτι καὶ ἄλλοτε ὁ φίλος καὶ συμπολιτὴς αὐτοῦ δικηγόρος Πηγαδοστομίδης ἔδωκεν εἰς αὐτόν παρομοίαν συμβουλήν, ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν πρότασιν, καὶ γράψας καὶ ὑπογράφας τοιαύτην συναλλαγματικὴν ἐνεχείρισεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἀρμενίου ξενοδόχον· καὶ οὕτως οἱ τρεῖς συμβοητοὶ τῶν εἰς Αἴγυπτον περιηγήσεων τοῦ Αἰγαρίδου ἀνεχώρησαν διὰ νὰ φροντίσωσιν ἀμέσως περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς παραγγελίας αὐτοῦ. (ἀκολουθεῖ.)